

Arrest

nr. 225 366 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, Asiel en Migratie van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAQUI, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1985.

Op 21 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1>:
naam: S(...)
voornaam: Z(...)
geboortedatum: 01.01.1985
geboorteplaats: Yaghi Band
nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Voeren op 21/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied van de Schengenzone te verlaten waarvan het laatste betekend via aangetekend schrijven op 16/09/2016.. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in

overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 20/03/2019 aan de politie van Voeren dat hij naar Frankrijk en dat hij eerder in Italië was maar dat hij telkens teruggestuurd wordt naar België. Betrokkene is illegaal in België en heeft dus ook geen rechtsgrond om op legale wijze naar Frankrijk te gaan. Hij kan vanuit het land van herkomst steeds een procedure opstarten om op legale wijze terug naar een Europees land te komen. Hij brengt geen nieuwe redenen aan die een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Er is geen familiaal leven in België dus is er ook geen schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone PZ Voeren op 21/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied van de Schengenzone te verlaten waarvan het laatste betekend via aangetekend schrijven op 16/09/2016.. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 20/03/2019 aan de politie van Voeren dat hij naar Frankrijk en dat hij eerder in Italië was maar dat hij telkens teruggestuurd wordt naar België. Betrokkene is illegaal in België en heeft dus ook geen rechtsgrond om op legale wijze naar Frankrijk te gaan. Hij kan vanuit het land van herkomst steeds een procedure opstarten om op legale wijze terug naar een Europees land te komen. Hij brengt geen nieuwe redenen aan die een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Er is geen familiaal leven in België dus is er ook geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 21 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden akte, die als volgt is gemotiveerd:

"Aan de Heer die verklaart te heten; Naam : S(...) voornaam : Z(...) geboortedatum : 01.01.1985 geboorteplaats : Yaghi Band nationaliteit : Afghanistan In voorkomend geval, ALIAS: wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 21/03/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Voeren op 21/03/2019 en werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied van de Schengenzone te verlaten waarvan het laatste betekend via aangetekend schrijven op 16/09/2016.. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende verschillende aanvragen tot internationale bescherming in (namelijk op 26/02/2014, 23/04/2015, 02/03/2017 en op 04/05/2017). Deze aanvragen werden geweigerd ofwel niet in overweging genomen. Door het CGVS werd vastgesteld dat betrokkene geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt bij repatriëring naar Afghanistan.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 20/03/2019 aan de politie van Voeren dat hij naar Frankrijk en dat hij eerder in Italië was maar dat hij telkens teruggestuurd wordt naar België. Betrokkene is illegaal in België en heeft dus ook geen rechtsgrond om op legale wijze naar Frankrijk te gaan. Hij kan vanuit het land van herkomst steeds een procedure opstarten om op legale wijze terug naar een Europees land te komen. Hij brengt geen nieuwe redenen aan die een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RW) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Er is geen familiaal leven in België dus is er ook geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Twee jaar Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Op 27 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die aan de verzoekende partij op 28 maart 2019 wordt betekend.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij de volgende exceptie aan:

"Uit het administratief dossier blijkt dat d.d. 27 maart 2019 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen werd genomen.

Daaruit volgt dat de Dublin III Verordening in werking is getreden, wat de toepassing van het Terugkeerbesluit uitsluit, reden waarom de bijlage 13septies alsook de bijlage 13sexues geen rechtsgevolgen meer kunnen sorteren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 29 maart 2019, bij arrest nr. 219.267 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en oordeelde dat de bijlage 13septies geen rechtsgevolgen meer sorteert daar ze impliciet doch zeker als opgeheven kan worden beschouwd.

Verzoeker houdt hier geen rekening mee bij de opstelling van zijn verzoekschrift, - terwijl hij reeds kennis had van de beslissing tot vasthouden sedert 28 maart 2019 - en toont het belang van zijn vordering niet aan.

Het annulatieberoep dient onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan belang."

3.2. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing is benadeeld en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

De eerste bestreden akte dient als impliciet opgeheven te worden beschouwd, gelet op de beslissing van 27 maart 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

De Raad wijst erop dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet samen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *inuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 *“een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd”* en *“onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”*).

De thans eerste bestreden akte kadert dus volledig binnen de Terugkeerrichtlijn terwijl de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 27 maart 2019 steunt op de artikelen 24, lid 1 en 28 van de Dublin III-verordening.

De Dublin III-verordening prevaleert als *lex specialis* op de Terugkeerrichtlijn. De toepassing van de Dublin III-verordening sluit een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. De bestreden beslissing is bijgevolg niet langer uitvoerbaar, nu verzoekende partij onder de toepassing van de Dublin III-verordening valt. Aldus blijkt afdoende dat de bestreden beslissing in de toekomst geen rechtsgevolgen zal sorteren. Bijgevolg dient de bestreden beslissing minstens als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd. Ter terechtzitting herhaalt de verwerende partij dat de eerste bestreden akte impliciet, doch zeker opgeheven is daar op 27 maart 2019 beslist werd om de verzoekende partij vast te houden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* stelt de verzoekende partij dat ze nog belang heeft daar de eerste bestreden akte niet ingetrokken werd en dat zij op 29 maart 2019 de subsidiaire bescherming in Frankrijk gekregen heeft. Hiervan brengt de verzoekende partij ook een stuk bij. In dit verband wijst de Raad erop dat de vaststelling van de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker is opgeheven, de gemachtigde bindt. De verwerende partij erkent dit tevens ter terechtzitting. Het gegeven dat de verzoekende partij op 29 maart 2019 de subsidiaire bescherming in Frankrijk gekregen heeft doet hier geen afbreuk aan. Bijgevolg toont de verzoekende partij haar actueel belang bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens niet aan.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk.

4. Over het inreisverbod

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11, 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953.

4.2. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de bestreden beslissingen geen melding maken van het verzoek tot internationale bescherming dat zij in Frankrijk heeft ingediend. Ze wijst erop dat ze dit voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld. De verzoekende partij zet ook uiteen dat de motieven van de bestreden beslissingen identiek zijn. De verzoekende partij beklemtoont ook dat de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de eerste bestreden akte.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het

recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Uit de motieven van het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, nu ze deze motieven betwist zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het licht van de bepalingen op grond van waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 21 maart 2019, die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, impliciet doch zeker is opgeheven zoals blijkt uit punt 4 van dit arrest, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is daarom aangewezen, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen verdere uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft tegen het inreisverbod een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 21 maart 2019 wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 21 maart 2019 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing tegen de beslissing van 21 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS